

Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

► **B** MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O OCHRONIE TUŃCZYKA ATLANTYCKIEGO

(Dz.U. L 162 z 18.6.1986, s. 34)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
► <u>M1</u>	Akt Końcowy Konferencji Pełnomocników Państw Stron Międzynarodowej Konwencji o Ochronie Tuńczyka Atlantyckiego (Paryż, dnia 9 i 10 lipca 1984 roku)	L 162	39	18.6.1986
► <u>M2</u>	Protokół załączony do Aktu Końcowego Konferencji Pełnomocników Państw Stron Międzynarodowej Konwencji o Ochronie Tuńczyka Atlantyckiego	L 162	41	18.6.1986
► <u>M3</u>	Protokół zmieniający Międzynarodową konwencję o ochronie tuńczyka atlantyckiego	L 313	3	4.12.2019

▼ B**MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O OCHRONIE
TUŃCZYKA ATLANTYCKIEGO****PREAMBUŁA****▼ M3**

Rządy, których należycie upoważnieni przedstawiciele złożyli podpisy pod niniejszą Konwencją, uznając, że przedmiotem ich wspólnego zainteresowania są występujące w Oceanie Atlantyckim, oceaniczne, pelagiczne i daleko migrujące populacje tuńczyka i tuńczykowatych oraz spodoustych, oraz pragnąc współpracować w utrzymaniu populacji tych ryb na poziomie, który pozwoli na zapewnienie ich długoterminowej ochrony i zrównoważonego wykorzystania do celów produkcji żywności i innych, postanowiły zawrzeć konwencję o ochronie tych zasobów, i w tym celu uzgodniły co następuje:

▼ B*Artykuł I*

Obszarem, do którego stosuje się niniejsza Konwencja, zwanym dalej „obszarem Konwencji”, są wody Oceanu Atlantyckiego, łącznie z morzami z nimi sąsiadującymi.

▼ M3*Artykuł II*

Postanowienia niniejszej Konwencji pozostają bez uszczerbku dla praw, jurysdykcji i zobowiązań państw wynikających z prawa międzynarodowego. Niniejszą Konwencję interpretuje się i stosuje w sposób zgodny z prawem międzynarodowym.

Artykuł III

1. Niniejszym umawiające się strony postanawiają powołać i utrzymywać komisję pod nazwą Międzynarodowa Komisja ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego, zwaną dalej „Komisją”, która będzie realizowała cele ustanowione w niniejszej Konwencji. Każda z umawiających się stron jest członkiem Komisji.

2. Każdy z członków Komisji jest reprezentowany w Komisji przez nie więcej niż trzech delegatów. Delegatom tym mogą towarzyszyć eksperci i doradcy.

3. Decyzje Komisji z zasady podejmowane są w drodze konsensusu. Z wyjątkiem przypadków, gdy w niniejszej Konwencji postanowiono inaczej, o ile nie jest możliwe osiągnięcie konsensusu, decyzje są podejmowane większością dwóch trzecich głosów członków Komisji obecnych i oddających głos za lub przeciw, przy czym każdemu członkowi Komisji przysługuje jeden głos. Dwie trzecie wszystkich członków Komisji stanowi kworum.

4. Komisja odbywa regularne posiedzenia raz na dwa lata. Specjalne posiedzenie może zostać zwołane w dowolnym momencie na życzenie większości wszystkich członków Komisji lub wskutek decyzji Rady, jak określono w artykule VI.

▼ M3

5. Na swoim pierwszym posiedzeniu, a później na każdym regularnym posiedzeniu, Komisja wybiera spośród umawiających się stron przewodniczącego, pierwszego wiceprzewodniczącego i drugiego wiceprzewodniczącego, którzy nie mogą być ponownie wybrani na więcej niż jedną kadencję.
6. Posiedzenia Komisji i organów jej podległych są jawne, o ile Komisja nie postanowi inaczej.
7. Oficjalnymi językami Komisji są: angielski, francuski i hiszpański.
8. Komisja ma prawo do przyjmowania regulaminu oraz przepisów finansowych, które są konieczne do wypełniania jej funkcji.
9. Co dwa lata Komisja przedstawia swoim członkom sprawozdania ze swej działalności oraz wyniki ustaleń, a także udziela im, ilekroć zostanie o to poproszona, informacji o wszelkich sprawach związanych z celami niniejszej Konwencji.

Artykuł IV

Komisja i jej członkowie, prowadząc prace w ramach niniejszej Konwencji, działają na rzecz:

- a) stosowania podejścia ostrożnościowego i podejścia ekosystemowego w zarządzaniu rybołówstwem, zgodnie z odpowiednimi normami uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym oraz, w stosownych przypadkach, zalecanymi praktykami i procedurami;
- b) uwzględniania najlepszych dostępnych dowodów naukowych;
- c) ochrony różnorodności biologicznej środowiska morskiego;
- d) zapewnienia uczciwości i przejrzystości procesów decyzyjnych, w tym w odniesieniu do przydziału możliwości połowowych, oraz innych działań; oraz
- e) pełnego uznania szczególnych potrzeb rozwijających się członków Komisji, w tym potrzeby budowania ich zdolności zgodnie z prawem międzynarodowym, aby mogli oni wypełniać zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji i rozwijać swoje łowiska.

Artykuł V

1. Aby realizować cele niniejszej Konwencji:
 - a) Komisja jest odpowiedzialna za badanie populacji tuńczyka i tuńczykowatych oraz spodoustych, które są gatunkami oceanicznymi, pelagicznymi i daleko migrującymi, zwanych dalej „gatunkami ICCAT”, oraz innych podobnych gatunków poławianych podczas połowów gatunków ICCAT na obszarze Konwencji, z uwzględnieniem prac innych właściwych organizacji lub uzgodnień międzynarodowych związanych z rybołówstwem. Badania te obejmują badania nad wyżej wymienionymi gatunkami, badania oceanografii ich środowiska i wpływu czynników naturalnych i ludzkich na ich liczebność. Komisja może również badać gatunki należące do tego samego ekosystemu lub zależne od gatunków ICCAT lub z nimi powiązane.

▼ M3

- b) Komisja, wykonując te zadania, na tyle, na ile jest to możliwe, wykorzystuje usługi o charakterze naukowym i technicznym oraz informacje podmiotów urzędowych członków Komisji i jednostek w ramach ich struktury politycznej i może, jeśli jest to pożądane, wykorzystywać dostępne usługi i informacje każdej publicznej bądź prywatnej instytucji, organizacji lub osoby, oraz może podejmować w ramach swojego budżetu i we współpracy z zainteresowanymi członkami Komisji niezależne badania w celu uzupełnienia prac badawczych prowadzonych przez rządy, instytucje krajowe lub inne organizacje międzynarodowe.
- c) Komisja zapewnia, aby wszelkie informacje otrzymane od takiej instytucji, organizacji lub osoby fizycznej były zgodne z ustalonymi normami naukowymi dotyczącymi jakości i obiektywności.
2. Wypełnianie postanowień ust. 1 niniejszego artykułu obejmuje:
- a) zbieranie i analizowanie informacji statystycznych dotyczących obecnych warunków i trendów w odniesieniu do gatunków ICCAT na obszarze Konwencji;
- b) studiowanie i przekazywanie informacji dotyczących środków i metod dla zapewnienia utrzymania populacji gatunków ICCAT na obszarze Konwencji przynajmniej na poziomie, który pozwoli uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów i zapewni rzeczywiste wykorzystanie tych gatunków w sposób zgodny z tym połowem;
- c) zalecanie studiów i badań członkom Komisji; oraz
- d) publikację oraz upowszechnianie w inny sposób sprawozdań ze swych ustaleń oraz informacji statystycznych, biologicznych i innych informacji naukowych dotyczących gatunków ICCAT na obszarze Konwencji.

Artykuł VI

1. W ramach Komisji tworzy się Radę, która składa się z przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Komisji oraz przedstawicieli nie mniej niż czterech i nie więcej niż ośmiu umawiających się stron. Umawiające się strony reprezentowane w Radzie wybiera się na każdym regularnym posiedzeniu Komisji. Jednakże jeśli kiedykolwiek liczba umawiających się stron przekroczy czterdzieści, Komisja może wybrać dodatkowo dwie umawiające się strony do reprezentacji w Radzie. Umawiające się strony, z których pochodzą przewodniczący i wiceprzewodniczący, nie mogą być wybrane do Rady. Przy wyborach do Rady Komisja należycie uwzględni interesy umawiających się stron pod względem geograficznym, połowów tuńczyka i przetwórstwa tuńczyka, jak również równe prawo umawiających się stron do reprezentacji w Radzie.

2. Rada wypełnia swoje zadania, które są jej przypisane przez niniejszą Konwencję lub które są jej wyznaczone przez Komisję i spotyka się co najmniej raz w przerwie pomiędzy posiedzeniami Komisji. Pomiędzy posiedzeniami Komisji Rada podejmuje konieczne decyzje w sprawie obowiązków, jakie ma wykonywać personel, i wydaje konieczne instrukcje sekretarzowi wykonawczemu. Decyzje Rady podejmowane są zgodnie z zasadami, które ustali Komisja.

▼ M3*Artykuł VII*

Aby wypełnić cele niniejszej Konwencji, Komisja tworzy zespoły na podstawie gatunków, grup gatunków lub rejonów geograficznych. W takim wypadku każdy taki zespół:

- a) jest odpowiedzialny za ciągły przegląd gatunków, grup gatunków lub rejonów geograficznych, które ma śledzić, oraz za zbieranie danych naukowych i innych informacji z nimi związanych;
- b) może proponować Komisji, na podstawie badań naukowych, zalecenia dla wspólnych działań członków Komisji; oraz
- c) może zalecać Komisji studia i badania konieczne do uzyskania informacji dotyczących gatunków, grup gatunków i rejonów geograficznych, jak również koordynację programów badawczych członków Komisji.

Artykuł VIII

Komisja powołuje sekretarza wykonawczego, który sprawuje swą funkcję według uznania Komisji. Sekretarz wykonawczy, podlegający zasadom i procedurom, które może ustanowić Komisja, jest upoważniony do wyboru personelu Komisji i zarządzania nim. Sprawuje on między innymi następujące funkcje, które może powierzyć mu Komisja:

- a) koordynuje programy badawcze prowadzone na podstawie art. V i VII niniejszej Konwencji;
- b) przygotowuje szacunki budżetowe w celu rozpatrzenia przez Komisję;
- c) wydaje upoważnienia do gospodarowania funduszami zgodnie z budżetem Komisji;
- d) prowadzi rozliczenia funduszy Komisji;
- e) organizuje współpracę z organizacjami określonymi w art. XIII niniejszej Konwencji;
- f) prowadzi prace przygotowawcze do gromadzenia i analizy danych niezbędnych do osiągnięcia celów niniejszej Konwencji, w szczególności dotyczących bieżących i maksymalnych podtrzymywanych połowów gatunków ICCAT; oraz
- g) przygotowuje do zatwierdzenia przez Komisję sprawozdania naukowe, administracyjne i inne przygotowane przez Komisję i organy jej podległe.

Artykuł IX

1. a) Komisja może, na podstawie dowodów naukowych, przedstawić zalecenia mające na celu:
 - (i) zapewnienie na obszarze konwencji długoterminowej ochrony i zrównoważonego wykorzystania gatunków ICCAT poprzez utrzymanie lub odbudowę liczebności stad tych gatunków na poziomie umożliwiającym uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu lub powyżej tego poziomu;

▼ M3

- (ii) promowanie, w razie potrzeby, ochrony innych gatunków, które są zależne od gatunków ICCAT lub są z nimi powiązane, w celu zachowania lub odbudowy populacji tych gatunków, tak aby ich liczebność przewyższała poziom mogący stanowić poważne zagrożenie dla ich reprodukcji.

Zalecenia te mają zastosowanie w odniesieniu do umawiających się stron na warunkach określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

- b) Zalecenia, o których mowa powyżej, przyjmuje się:

- (i) z inicjatywy Komisji, jeżeli nie powołano odpowiedniego zespołu;
- (ii) z inicjatywy Komisji za zgodą co najmniej dwóch trzecich wszystkich członków Komisji, jeżeli powołano odpowiedni zespół, ale nie zatwierdził on wniosku;
- (iii) na wniosek, który został zatwierdzony przez odpowiedni zespół; lub
- (iv) na wniosek, który został zatwierdzony przez odpowiednie zespoły, jeśli dane zalecenie dotyczy więcej niż jednego rejonu geograficznego, gatunku lub grupy gatunków.

2. Każde zalecenie wydane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu staje się skuteczne dla wszystkich członków Komisji cztery miesiące od daty powiadomienia przez Komisję o danym zaleceniu członków Komisji, chyba że Komisja stwierdzi inaczej w momencie przyjmowania zalecenia i z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 3 niniejszego artykułu. W żadnym wypadku zalecenie nie może jednak stać się skuteczne przed upływem okresu trzech miesięcy.

3. a) Jeśli którykolwiek z członków Komisji, w przypadku zaleceń przyjętych na mocy ust. 1 lit. b) pkt (i) lub (ii) powyżej, lub którykolwiek z członków Komisji, który jest jednocześnie członkiem danego zespołu, w przypadku zaleceń przyjętych na mocy ust. 1 lit. b) pkt (iii) lub (iv) powyżej, zgłosi Komisji sprzeciw wobec takiego zalecenia w okresie określonym zgodnie z ust. 2 powyżej, zalecenie nie staje się skuteczne w odniesieniu do tych członków Komisji, którzy wyrazili sprzeciw.

b) Jeżeli w terminie określonym zgodnie z ust. 2 większość członków Komisji zgłosi sprzeciw, zalecenie to nie staje się skuteczne wobec żadnego członka Komisji.

c) Członek Komisji, który zgłasza sprzeciw zgodnie z lit. a) powyżej, przedstawia Komisji na piśmie – w momencie zgłoszenia sprzeciwu – powód sprzeciwu, który opiera się na co najmniej jednej z następujących podstaw:

- (i) zalecenie jest niezgodne z niniejszą Konwencją lub innymi odpowiednimi postanowieniami prawa międzynarodowego;
- (ii) zalecenie w sposób nieuzasadniony dyskryminuje formalnie lub faktycznie członka Komisji, który wyraził sprzeciw;

▼ M3

(iii) członek Komisji nie ma praktycznej możliwości zapewnienia zastosowania środka, ponieważ przyjął inne podejście do ochrony i zrównoważonego zarządzania lub nie posiada zdolności technicznych do wdrożenia zalecenia; lub

(iv) występują ograniczenia w zakresie bezpieczeństwa, w wyniku których członek Komisji zgłaszający sprzeciw nie jest w stanie wdrożyć lub zastosować środka.

d) Każdy członek Komisji, który zgłasza sprzeciw zgodnie z niniejszym artykułem, przedstawia Komisji również, w miarę możliwości, opis wszelkich alternatywnych środków ochrony i zarządzania, które są co najmniej tak samo skuteczne jak środek, którego dotyczy sprzeciw.

4. Każdy członek Komisji sprzeciwiający się zaleceniu może sprzeciw wycofać w dowolnym czasie, w takim przypadku zalecenie staje się skuteczne w stosunku do tego członka Komisji natychmiast, jeśli zalecenie już obowiązuje, lub w takim czasie, w którym może ono stać się skuteczne zgodnie z warunkami niniejszego artykułu.

5. Sekretarz wykonawczy niezwłocznie przekazuje wszystkim członkom Komisji szczegółowe informacje na temat wszelkich sprzeciwów i wyjaśnień zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem oraz o każdym wycofaniu takiego sprzeciwu i powiadamia wszystkich członków Komisji o dacie, z którą zalecenie staje się skuteczne.

Artykuł X

1. W ramach Komisji dokłada się wszelkich starań, aby zapobiec sporom, a strony wszelkich sporów konsultują się ze sobą w celu rozstrzygnięcia sporów dotyczących niniejszej Konwencji w sposób polubowny i tak szybko jak to możliwe.

2. Jeżeli spór dotyczy kwestii natury technicznej, strony sporu mogą wspólnie przekazać spór zespołowi ekspertów powołanemu *ad hoc* zgodnie z procedurami, które zostaną przyjęte przez Komisję. Zespół ekspertów porozumiewa się ze stronami sporu i dąży do sprawnego rozstrzygnięcia sporu bez uciekania się do wiążących procedur.

3. W przypadku powstania sporu między dwiema lub większą liczbą umawiających się stron, dotyczącego interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, dokłada się wszelkich starań, aby spór został rozwiązany w sposób polubowny.

4. Każdy taki spór, który nie został rozstrzygnięty w trybie określonym w powyższych ustępach, może zostać poddany ostatecznemu i wiążącemu postępowaniu arbitrażowemu, na wspólny wniosek stron sporu. Przed wspólnym wystąpieniem o postępowanie arbitrażowe strony sporu powinny uzgodnić zakres sporu. Strony sporu mogą zgodzić się, aby został powołany sąd arbitrażowy i aby funkcjonował on zgodnie z załącznikiem I do niniejszej Konwencji lub zgodnie z innymi procedurami, o których zastosowaniu strony mogą zdecydować. Każdy taki sąd arbitrażowy wydaje swoje orzeczenie zgodnie z niniejszą Konwencją, prawem międzynarodowym i odpowiednimi normami uznanymi przez strony sporu, dotyczącymi ochrony żywych zasobów morskich.

▼ M3

5. Mechanizmy rozstrzygnięcia sporów określone w niniejszym artykule mają zastosowanie wyłącznie do sporów odnoszących się do jakiegokolwiek działania, okoliczności lub sytuacji zaistniałych po dacie wejścia w życie niniejszego artykułu.

6. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie narusza zdolności stron jakiegokolwiek sporu do rozstrzygnięcia sporu zgodnie z innymi traktatami lub umowami międzynarodowymi, których są one stronami, zgodnie z wymogami tego traktatu lub umowy międzynarodowej, zamiast rozstrzygnięcia sporu jak przewiduje niniejszy artykuł.

Artykuł XI

1. Członkowie Komisji zgadzają się podjąć wszelkie konieczne działania dla zapewnienia przestrzegania niniejszej Konwencji. Każdy członek Komisji przekazuje Komisji raz na dwa lata lub w terminie określonym przez Komisję, oświadczenie o działaniach podjętych w tym celu.

2. Członkowie Komisji postanawiają:

a) dostarczać, na żądanie Komisji, wszystkie dostępne informacje statystyczne, biologiczne i inne informacje naukowe, których Komisja może potrzebować na potrzeby niniejszej Konwencji;

b) zezwolić Komisji na uzyskanie informacji na zasadzie dobrowolności bezpośrednio od przedsiębiorstw i indywidualnych rybaków, jeśli podmioty urzędowe nie mogą uzyskać i dostarczyć takich informacji.

3. Członkowie Komisji zobowiązują się do wzajemnej współpracy w celu przyjęcia odpowiednich skutecznych środków, aby zapewnić stosowanie postanowień niniejszej Konwencji.

4. Umawiające się strony zobowiązują się do ustanowienia systemu egzekwowania na szczeblu międzynarodowym w odniesieniu do obszaru Konwencji, z wyjątkiem morza terytorialnego i innych wód, jeżeli takie istnieją, w których państwo jest uprawnione – na mocy prawa międzynarodowego – do sprawowania jurysdykcji nad rybołówstwem.

Artykuł XII

1. Komisja przyjmuje budżet na potrzeby wspólnych wydatków Komisji na dwuletni okres następujący po każdym z regularnych posiedzeń.

2. a) Każdy z członków Komisji wnosi co roku do budżetu Komisji składkę obliczaną zgodnie z systemem przewidzianym w przepisach finansowych przyjętych przez Komisję. Przyjmując ten system, Komisja powinna wziąć pod uwagę między innymi stałe podstawowe opłaty każdego z członków Komisji z tytułu członkostwa w Komisji i w zespole, łączną przybliżoną masę połowów tuńczyka atlantyckiego i tuńczykowatych oraz masę netto konserw z tych ryb i stopień rozwoju gospodarczego członków Komisji.

b) System składek rocznych w przepisach finansowych jest ustanawiany lub zmieniany wyłącznie za porozumieniem wszystkich członków Komisji obecnych i biorących udział w głosowaniu. Członkowie Komisji są o tym informowani z dziewięćdziesięciodniowym wyprzedzeniem.

▼ M3

3. Rada dokonuje przeglądu drugiej połowy dwuletniego budżetu na swoich regularnych posiedzeniach pomiędzy posiedzeniami Komisji oraz, na podstawie bieżących i oczekiwanych wydarzeń, może zatwierdzić ponowny przydział kwot w budżecie Komisji na drugi rok w ramach ogólnego budżetu zatwierdzonego przez Komisję.
4. Sekretarz wykonawczy Komisji zawiadamia każdego członka Komisji o rocznych szacunkach dotyczących tego członka. Składki są płatne w dniu 1 stycznia tego roku, dla którego dokonano szacunków. Składki, których nie otrzymano przed dniem 1 stycznia roku następnego uważa się za płatności zaległe.
5. Składki do dwuletniego budżetu wpłacane są w walucie określonej przez Komisję.
6. Na swoim pierwszym posiedzeniu Komisja zatwierdza budżet w celu zbilansowania funkcjonowania Komisji w pierwszym roku i w następnym okresie dwuletnim. Niezwłocznie przekazuje ona członkom Komisji kopie wyżej wspomnianych budżetów łącznie z informacją o odnośnych szacunkach dotyczących pierwszej rocznej składki.
7. Następnie, w czasie nie krótszym niż sześćdziesiąt dni przed regularnym posiedzeniem Komisji, które poprzedza okres dwuletni, sekretarz wykonawczy przekazuje każdemu członkowi Komisji projekt dwuletniego budżetu łącznie z planem proponowanych szacunków.
8. Komisja może zawiesić prawo głosu dowolnego z członków Komisji, jeśli kwota jego zaległych składek jest równa kwocie należnej od niego za dwa poprzednie lata lub tę kwotę przekracza.
9. Komisja ustanawia kapitał obrotowy w celu sfinansowania operacji Komisji przed otrzymaniem składek rocznych oraz na wszelkie inne cele, jakie może określić Komisja. Komisja określa poziom tego kapitału, szacuje zaliczki konieczne do jego ustanowienia oraz przyjmuje przepisy regulujące jego wykorzystanie.
10. Komisja organizuje coroczną niezależną kontrolę rachunków Komisji. Sprawozdania z tych kontroli są rozpatrywane i zatwierdzane przez Komisję, a w latach, gdy nie ma regularnych posiedzeń Komisji, przez Radę.
11. Komisja może zaakceptować składki inne niż przewidziane w ust. 2 niniejszego artykułu w celu wykonywania swoich zadań.

Artykuł XIII

1. Umawiające się strony zgadzają się, że powinny istnieć kontakty robocze między Komisją a Organizacją Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa. W tym celu Komisja prowadzi negocjacje z Organizacją Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, aby zawrzeć porozumienie stosownie do art. XIII konstytucji tej organizacji. Takie porozumienie powinno przewidywać między innymi, że Dyrektor Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa wyznaczy przedstawiciela, który będzie brał udział we wszystkich posiedzeniach Komisji i organów jej podległych, ale bez prawa głosu.

▼ M3

2. Członkowie Komisji postanawiają, że powinna istnieć współpraca między Komisją a innymi międzynarodowymi komisjami ds. rybołówstwa oraz organizacjami naukowymi, które mogą wnieść wkład w prace Komisji. Komisja może zawierać porozumienia z tymi komisjami i organizacjami.

3. Komisja może zaprosić wszystkie właściwe organizacje międzynarodowe i rządy wszystkich państw będących członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jakiegokolwiek wyspecjalizowanej agendy Organizacji Narodów Zjednoczonych, a które nie są członkami Komisji, do przysyłania obserwatorów na posiedzenia Komisji i organów jej podległych.

▼ B**▼ M3***Artykuł XIV***▼ B**

1. Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy przez 10 lat, a po tym dopóki większość umawiających się stron nie postanowi jej zakończyć.

▼ M3

2. W dowolnym czasie po dziesięciu latach od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji, każda z umawiających się stron może wypowiedzieć Konwencję z dniem 31 grudnia każdego roku łącznie z dziesiątym rokiem, w drodze pisemnego powiadomienia o wypowiedzeniu złożonego w dniu lub przed dniem 31 grudnia poprzedniego roku Dyrektorowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa.

▼ B

3. Każda umawiająca się strona może potem wypowiedzieć Konwencję ze skutkiem również od 31 grudnia w drodze pisemnego powiadomienia o wypowiedzeniu złożonego dyrektorowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa nie później niż miesiąc od otrzymania informacji od dyrektora generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa w sprawie każdego wypowiedzenia, ale nie później niż w dniu 1 kwietnia danego roku.

▼ M3*Artykuł XV*

1. a) Z inicjatywy którejkolwiek z umawiających się stron lub samej Komisji, Komisja może zaproponować zmiany do niniejszej Konwencji. Każdy taki wniosek przyjmowany jest w drodze konsensusu.
- b) Dyrektor Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa przekazuje poświadczoną kopię tekstu każdej zaproponowanej zmiany wszystkim umawiającym się stronom.
- c) Każda zmiana niepowodująca nowych zobowiązań wchodzi w życie dla wszystkich umawiających się stron trzydziestego dnia po zaakceptowaniu jej przez trzy czwarte umawiających się stron.
- d) Każda zmiana powodująca nowe zobowiązania wchodzi w życie w odniesieniu do każdej umawiającej się strony, która ją zaakceptuje, dziewięćdziesiątego dnia po jej przyjęciu przez trzy czwarte umawiających się stron, a następnie dla każdej z pozostałych umawiających się stron, po zaakceptowaniu przez nią danej zmiany. Każda zmiana, którą przynajmniej jedna z umawiających się stron uważa za powodującą nowe zobowiązania, uznawana jest za powodującą nowe zobowiązania i wchodzi w życie stosownie do tego.

▼ M3

- e) Rząd państwa, które staje się umawiającą się stroną niniejszej Konwencji po tym, jak zmiana do niej została przedłożona do akceptacji stosownie do postanowień niniejszego artykułu, jest związany niniejszą Konwencją w jej zmienionej wersji od momentu, gdy zmiana ta wejdzie w życie.

▼ B

2. Propozycje zmian składa się dyrektorowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa. Powiadomienia o przyjęciu zmian składa się dyrektorowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa.

▼ M3*Artykuł XVI*

Załączniki stanowią integralną część niniejszej Konwencji, a odesłania do niniejszej Konwencji obejmują też załączniki.

Artykuł XVII

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisania przez rząd każdego państwa, które jest członkiem Narodów Zjednoczonych lub wyspecjalizowanej agencji Narodów Zjednoczonych. Każdy taki rząd, który nie podpisze niniejszej Konwencji, może do niej przystąpić w dowolnym momencie.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu przez państwa-sygnatariuszy zgodnie z ich konstytucjami. Dokumenty ratyfikacyjne, zatwierdzenia lub przystąpienia składa się Dyrektorowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, zatwierdzenia lub przystąpienia przez siedem rządów oraz wchodzi w życie w stosunku do każdego rządu w chwili złożenia przez niego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

4. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisania lub przystąpienia przez każdą międzyrządową organizację integracji gospodarczej utworzoną przez państwa, które przenieśli na nią swoje kompetencje w zakresie spraw regulowanych niniejszą Konwencją, włącznie z kompetencjami dotyczącymi przystępowania do traktatów w odniesieniu do takich spraw.

5. Po złożeniu dokumentu formalnego potwierdzenia lub przystąpienia każda organizacja, o której mowa w ust. 4, staje się umawiającą się stroną posiadającą takie same prawa i obowiązki jak inne umawiające się strony w odniesieniu do postanowień Konwencji. Odniesienie w tekście Konwencji do terminu „państwo” w art. XI ust. 4 i do terminu „rząd” w preambule oraz w art. XV ust. 1 jest interpretowane w ten sposób.

6. Gdy organizacja, o której mowa w ust. 4, staje się umawiającą się stroną Konwencji, państwa członkowskie tej organizacji oraz te, które przystąpią do niej w przyszłości, przestają być stronami Konwencji; przekazują one w tym celu pisemne powiadomienie Dyrektorowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa.

▼ M3*Artykuł XVIII*

Dyrektor Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa informuje wszystkie rządy określone w art. XVII ust. 1 oraz wszystkie organizacje określone w ust. 4 tego artykułu o złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, zatwierdzeniu, formalnym potwierdzeniu lub przystąpieniu, wejściu w życie niniejszej Konwencji, propozycjach zmian, powiadomieniach o przyjęciu zmian, wejściu w życie zmian oraz o powiadomieniach dotyczących wypowiedzenia.

Artykuł XIX

Oryginał niniejszej Konwencji zostaje złożony Dyrektorowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa, który przesyła poświadczone kopie Konwencji rządowi określonym w art. XVII ust. 1 oraz wszystkim organizacjom określonym w ust. 4 tego artykułu.

▼ B

W dowód czego należycie upoważnieni przez swe odnośne rządy przedstawiciele złożyli podpisy pod niniejszą Konwencją. Sporządzono w Rio de Janeiro w dniu 14 maja 1966 roku w jednym egzemplarzu w językach angielskim, francuskim i hiszpańskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

▼ **M3***ZALĄCZNIK 1***PROCEDURY ROZSTRZYGANIA SPORÓW**

1. Sąd arbitrażowy, o którym mowa w art. X ust. 4, powinien składać się stosownie do przypadku z trzech arbitrów, którzy mogą zostać wyznaczeni w następujący sposób:
 - a) Jedna ze stron sporu powinna przekazać imię i nazwisko arbitra drugiej stronie sporu, która z kolei w terminie czterdziestu dni od daty tego powiadomienia przekazuje imię i nazwisko drugiego arbitra. W przypadku sporów między więcej niż dwoma członkami Komisji strony mające ten sam interes powinny wspólnie wyznaczyć jednego arbitra. W ciągu sześćdziesięciu dni po wyznaczeniu drugiego arbitra strony sporu wyznaczają trzeciego arbitra, który nie jest obywatelem żadnego z członków Komisji i nie ma tego samego obywatelstwa co żaden z wcześniej wyznaczonych arbitrów. Sądowi arbitrażowemu przewodniczy trzeci arbiter;
 - b) Jeżeli drugi arbiter nie został wyznaczony w przepisany terminie lub jeżeli strony nie są w stanie zgodzić się w przepisany terminie co do wyznaczenia trzeciego arbitra, ten arbiter może zostać wyznaczony, na wniosek stron sporu, przez przewodniczącego Komisji w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku.
2. Decyzja sądu arbitrażowego powinna zostać podjęta przez większość jego członków, którzy nie powinni wstrzymywać się od głosu.
3. Orzeczenie sądu arbitrażowego jest ostateczne i wiążące dla stron sporu. Strony sporu powinny niezwłocznie zastosować się do tego orzeczenia. Sąd arbitrażowy może dokonać interpretacji orzeczenia na wniosek jednej ze stron sporu.

▼ M3

ZAŁĄCZNIK 2

PODMIOTY RYBOŁÓWCZE

1. Po wejściu w życie zmian do niniejszej Konwencji, przyjętych w dniu 18 listopada 2019 r., tylko podmiot rybołowski, który uzyskał do dnia 10 lipca 2013 r. status współpracującego podmiotu zgodnie z procedurami określonymi przez Komisję, jak przedstawiono w rezolucji [Rezolucja 19-13] przyjętej równoległe do niniejszego załącznika, może, za pomocą pisemnego dokumentu przekazanego sekretarzowi wykonawczemu Komisji, wyrazić swoje stanowcze zobowiązanie do przestrzegania warunków niniejszej Konwencji i do zastosowania się do zaleceń wydanych na jej podstawie. Zobowiązanie to staje się skuteczne po trzydziestu dniach od daty otrzymania takiego dokumentu. Taki podmiot rybołowski może wycofać takie zobowiązanie w drodze pisemnego powiadomienia skierowanego do sekretarza wykonawczego Komisji. Wycofanie staje się skuteczne po upływie roku od daty jego otrzymania, chyba że w powiadomieniu określono późniejszą datę.
2. W przypadku wszelkich dalszych zmian niniejszej Konwencji zgodnie z art. XV podmiot rybołowski, o którym mowa w ust. 1, może, za pomocą pisemnego dokumentu przekazanego sekretarzowi wykonawczemu Komisji, wyrazić swoje stanowcze zobowiązanie do przestrzegania warunków zmienionej Konwencji i do stosowania się do zaleceń przyjętych na jej podstawie. To zobowiązanie podmiotu rybołowskiego staje się skuteczne zgodnie z terminami, o których mowa w art. XV, lub w dniu otrzymania pisemnego powiadomienia, o którym mowa w niniejszym ustępie, stosownie do tego, które z tych wydarzeń nastąpi później.
3. Sekretarz wykonawczy powiadamia umawiające się strony o otrzymaniu takich zobowiązań lub powiadomień; udostępnia takie powiadomienia umawiającym się stronom; przekazuje podmiotowi rybołowczemu powiadomienia od umawiających się stron, w tym powiadomienia dotyczące ratyfikacji, zatwierdzenia lub przystąpienia do niniejszej Konwencji oraz jej wejścia w życie i zmian do niej; i zachowuje prawo do bezpiecznego przechowywania wszelkich takich dokumentów przekazywanych między podmiotem rybołowczym a sekretarzem wykonawczym.
4. Podmiot rybołowski, o którym mowa w ust. 1, który wyraził, poprzez przedłożenie pisemnego dokumentu, o którym mowa w ust. 1 i 2, swoje stanowcze zobowiązanie do przestrzegania warunków niniejszej Konwencji i przestrzegania zaleceń przyjętych na jej podstawie, może uczestniczyć w odnośnej działalności, w tym w podejmowaniu decyzji przez Komisję oraz korzystać, odpowiednio, z tych samych praw i obowiązków co członkowie Komisji, jak określono w art. III, V, VII, IX, XI, XII i XIII niniejszej Konwencji.
5. Jeżeli spór dotyczy podmiotu rybołowskiego, o którym mowa w ust. 1 i który wyraził swoje zobowiązanie do przestrzegania postanowień niniejszej Konwencji zgodnie z niniejszym załącznikiem, i nie może być rozstrzygnięty polubownie, wówczas, za zgodą stron sporu, może on zostać przedłożony, w zależności od przypadku, zespołowi ekspertów powołanemu *ad hoc* lub, po uzgodnieniu zakresu sporu, do ostatecznego i wiążącego postępowania arbitrażowego.
6. Postanowienia niniejszego załącznika odnoszące się do udziału podmiotu rybołowskiego, o którym mowa w ust. 1, służą jedynie celom niniejszej Konwencji.
7. Żadnego „podmiotu niebędącego umawiającą się stroną”, „podmiotu” lub „podmiotu rybołowskiego”, który uzyskuje status podmiotu współpracującego po dniu 10 lipca 2013 r., nie uznaje się za „podmiot rybołowski” na potrzeby niniejszego załącznika i w związku z tym nie może on korzystać z takich samych praw i obowiązków jak członkowie Komisji, jak określono w art. III, V, VII, IX, XI, XII i XIII niniejszej Konwencji.

▼ M1**AKT KOŃCOWY****Konferencji Pełnomocników Państw Stron Międzynarodowej
Konwencji o Ochronie Tuńczyka Atlantyckiego****(Paryż, dnia 9 i 10 lipca 1984 roku)**

1. Na zaproszenie Rządu Republiki Francuskiej odbyła się Konferencja Pełnomocników Państw Stron Międzynarodowej Konwencji o Ochronie Tuńczyka Atlantyckiego, w Paryżu, w dniach 9 i 10 lipca 1984 roku.
2. W Konferencji uczestniczyły następujące państwa: Angola, Benin, Brazylia, Kanada, Kuba, Francja, Ghana, Wybrzeże Kości Słoniowej, Japonia, Republika Korei, Maroko, Portugalia, Wyspa Św. Tomasza i Książęca, Senegal, Afryka Południowa, Hiszpania, Stany Zjednoczone, Urugwaj, ZSRR i Wenezuela.
3. Europejska Wspólnota Gospodarcza, zaproszona jako obserwator, oraz Organizacja Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa były obecne na Konferencji oraz uczestniczyły w posiedzeniach.
4. Konferencja stosowała jako podstawę dyskusji sprawozdanie końcowe Ósmego Zwyczajnego Spotkania Międzynarodowej Komisji do spraw ochrony tuńczyka atlantyckiego, które miało miejsce w Madrycie w dniach od 9 do 15 listopada 1983 roku.
5. Konferencja przyjęła załączony Protokół dotyczący zmian artykułów XIV, XV i XVI Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego.
6. Konferencja uzgodniła również, że postanowienia artykułu 14 ustęp 4, zawarte we wspomnianym Protokole, będą po wejściu w życie stosowane w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej, z zastrzeżeniem że Europejska Wspólnota Gospodarcza będzie posiadała prawa i obowiązki jednej Umawiającej się Strony, szczególnie w odniesieniu do głosowania i składek do budżetu Międzynarodowej Komisji do spraw ochrony tuńczyka atlantyckiego.
7. Konferencja uwzględniła wyjaśnienia dostarczone przez przedstawicieli Japonii odnośnie do problemów natury proceduralnej, które nie zostały rozwiązane podczas trwania posiedzenia. Jednakże przedstawiciel, w duchu kompromisu, nie sprzeciwił się konsensusowi osiągniętemu na Konferencji w celu zapewnienia szybkiego dopuszczenia Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej do Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego.
8. Konferencja zwróciła się do rządów Umawiających się Stron Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego o wdrożenie wewnętrznych procedur koniecznych do zatwierdzenia, ratyfikacji lub przyjęcia Protokołu, tak aby zapewnić możliwie najszybsze jego wejście w życie.

Sporządzono w Paryżu, dnia 10 lipca 1984 roku

▼ M1

SIGNING PARTIES TO THE FINAL ACT OF THE CONFERENCE OF PLENIPOTENTIARIES OF THE STATES PARTIES TO THE INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE CONSERVATION OF ATLANTIC TUNAS

SIGNATAIRES DE L'ACTE FINAL DE LA CONFÉRENCE DES PLÉNIPOTENTIAIRES DES ÉTATS PARTIES À LA CONVENTION INTERNATIONALE POUR LA CONSERVATION DES THONIDÉS DE L'ATLANTIQUE

SIGNATARIOS DEL ACTA FINAL DE LA CONFERENCIA DE PLENIPOTENCIARIOS DE LOS ESTADOS PARTES EN EL CONVENIO INTERNACIONAL PARA LA CONSERVACIÓN DEL ATÚN DEL ATLÁNTICO

ANGOLA	S. Makiadi	KOREJSKÁ REPUBLIKA	J.S. Choo
BENIN	L. Nagnonhou	MAROKO	A. El Jaï
BRAZÍLIE	A. Amado	PORTUGALSKO	J.G. Boavida
KANADA	M. Hunter	SV. TOMÁŠ	G. Posser da Costa
POBŘEŽÍ SLONOVINY	K. Douabi	SENEGAL	B.C. Dioh
KUBA	A. Alonso	JHOAFRICKÁ REPUBLIKA	H.A. Hanekom
ŠPANĚLSKO	L. Casanova	URUGUAY	U.W. Perez
FRANCIE	D. Renouard	USA	C.J. Blondin
GHANA	J.Q. Cleland	SSSR	Y. Vialov
JAPONSKO	S. Akiyama	VENEZUELA	F. Alvino